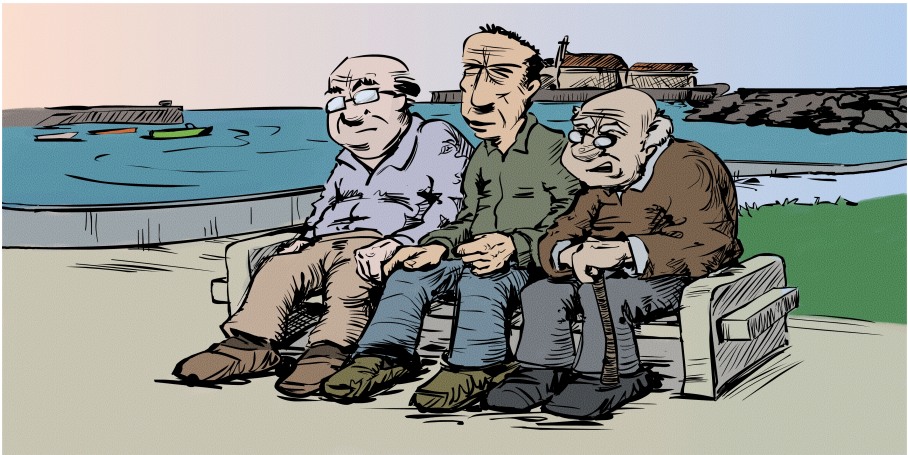

XX – GAVELA DE MARIÒEIROX XUBILADOS DE C

A mesma de antes, a que xoga a partida de subhastado na Taberna do Andrucho e senta de faladoiro nos bancos do paseo á sombra dun tamarindo cando non chove, cousa que seguen a facer agora, parolar coas súas voces infestadas de seseo, que o día é moi longo para os xubilados; aínda que o tema mudou e xa andan ás voltas co cambio climático.

Manel: O que lle ocorre á xente nova é que mesturan allos con bugallos. De cada vez que chove forte, vén unha vaga de calor ou vai un cambio de tempo pronto din: “Ben se ve que cambiou o clima”.

Lelucho: Home, aí falaches. Volvéronse todos uns alarmistas.

Azoutan catro refoladas de vento e mandan amarrar a frota. Na nosa época saíase con temporal e colliamos rumbo norte con galerna se facía falta. O que pasa é que xa non queda xente como a de antes.

Manolo: Coidado, machote! Non me sexas tan esaxerado ti tampouco. Como che escoiten fannos unha serie na Galega. Vannos chamar “Os Superheroes do Paseo Marítimo”.

Manel: O que quero ver eu é como imos facer para parar o do cambio climático, porque o que si é verdade é que non facemos máis que gasto. Fabricamos trapalladas a eito e logo desbotamos para o mar toneladas de lixo. Veña, para o pañol grande, que o engole todo e non se enche!

Lelucho: Si, pero iso fíxose toda a vida. O que tiña cartos gastábaos e o que non...

Manel: Pois iso mesmo, toda a vida, pero agora máis, até que a auga rebordou o vaso...

Manolo: Que querían? As casas aumentan sen xeito con tanta recualificación de terreos e tanta urbanización, pero onde non invisten un can é nos sumidoiros. Non os fan a xeito porque seica non se ven e non dan votos. E claro, como non ían rebentar as canalizacións? Vos vistes na rúa do Centro como eran de estreitos os canos?

Manel: Non, home, desta volta non falaba da vila nin da treboada. Morreu o conto. Referíame ao planeta, que xa non

atura máis.

Lelucho: E logo vós non vos dades de conta do arroutado que anda? Cada ano chove menos, ou cando menos faino cando quere e ás tolas, adianta máis a primavera e atrasa máis o inverno. Os novos non teñen anos dabondo para decatárense dos cambios, pero nós...

Manolo: Home, pois está claro, ou non? Nós, por exemplo: as catro verduras que botamos na horta dan flor de cada vez un pouco antes, e despois vén a xeadada e estraga todo.

Manel: Si, e tamén che andan raros os bichos. Aí tendes as gaivotas, que xa non van ao peixe. Agora dedícanse ao lixo, todo o día metidas nos contedores. Convertéronse en ratas con ás. Un noxo.

Manolo: E as andoriñas que? Chegan a destempo e marchan cando lles cadra.

Lelucho: E non recordades logo a noticia esa do xornal que comentamos hai pouco, a que dicía que en Ourense tiveron que atrasar a matanza do porco até decembro por culpa da calor?

Manel: Ai, si?

Lelucho: Si.

...

Manolo: E as árbores abrollan e dan froito cando lles peta.

Lelucho: Si, e vense eirugas e mesmo bolboretas no medio do inverno.

Manel: E o pan xa non sabe como antes.

Manolo: Nin os ovos nin o polo, a non ser o da casa.

Manel: Tampouco as patacas.

Lelucho: Serán malas as colleitas.

Manel: Serán.

...

Lelucho: Dinse tamén moitos disparates. Mesmo lin este día no diario que o vento xa non peta tan forte como hai trinta anos. Ben se ve que non é o xornalista o que vai ao mar, do contrario non diría esas parvadas.

Manel: Se o escribiu foi porque o investigou algún científico, que o andaría a medir cos seus trebellos.

Lelucho: A eses o único que lles interesa é chupar os cartos das subvencións. Do mar non saben nada, non viron unha nasa diante na vida. Uns teóricos. Xa viches que listos eran os biólogos que levabamos no barco...

Manolo: Para o carro, Manel, non sexas cabuxa!

Lelucho: Os peixes e o marisco no prato. Como moito, mira se algún deles colleu un cangrexo na praia cando neno coa axuda dun truel.

Publican calquera babecada sen saber nin o que din.

Manel: Saben tal, que para iso fixeron estudos.

Lelucho: Non saben tal.

Manel: Si tal.

Lelucho: O que ti queiras.

Manel: Non, o que queiras ti.

Lelucho: Que tes ti, Arroás?

Manel: Pois Arroás non che é mal nome. Pero se a ti te alcuman Faneca Podre por algo será.

Lelucho: Non me digas!

Manolo: Tranquilos! Acougade, que aínda vos vai dar algo.

Lelucho: Acouga ti, a min déixame discutir o que me dea a gana.

Manel: O mesmo che digo eu. Discutimos cando nos peta, ou vásnolo prohibir ti? Xa nos quitaron o tabaco, o sal e non sei cantas cousas máis. É que xa non imos poder nin falar?

Manolo: Sodes un par de túzaros! Cando vos poñedes así dades máis noxo que baba de lesma. Moi ben, acabouse o carbón! Non sei porque me deixo enlear por vós. O médico a estas horas xa acabou de despachar, pero eu marchó.

Manel: Vaite, si. Vai pola sombría. Abur, vémonos mañá na do

Andrucho.

Lelucho: Adeus, rapaz. Veña, unha sopiña e para a cama, que xa son horas.

Manel: Eu marcho tamén, é hora da parva. Estas leas danme unha fame... Voulle meter un cacho de pan centeo con touciño e unha cunca de tinto, a ver se consigo que me suba a tensión.